

PRILOGA „ZVONČKU“

Stojan in Anka.

Spisal *Leon Poljak*.

Moj prijatelj Ivan Globec ima pridnega sinčka Stojana in ljubeznivo hčerko Anko.

Tam nekje na Dolenjskem v prijaznem mestecu ima dom ta srečna družina. Njih domovanje je prijazna hiša na trgu. Spredaj se košatijo od zgodnje pomladi do pozne jeseni lepi oleandri, na katerih se zibljejo kot rdeči metulji lepi cvetovi. Za hišo po položnem bregu pa se razprostira vrtec, ki je sedaj, ko vam pišem, ljubi mladi bralci, te vrstice, ves odet v živo zelenje, katero prepletajo razne pisane cvetice.

Ali ves ta lepi kraj bi se mi zdel pust in dolgočasen, ko bi ga ne oživljala Stojan in Anka. Kot dve srnici skačeta pred hišo in se igrata s sosednimi otroki, s katerimi živita v lepi slogi in toplem prijateljstvu.

Hej, to vam je življenje!

Kolikokrat sem stal tam kje za kakim voglom in sem skrivoma opazoval to živahno mladino. In verjemite mi, da mi je bilo vselej tako prijetno pri srcu!

Da ni tako daleč in da vam dovolijo vaši ljubi starši, bi vas precej povedel tja v ono veselo družčino. In pokazal bi vam vse po vrsti: Glejte, ta-le drobni deček, ki nosi še krilce in ki komaj izgovarja težkoumljive besede — to je Stojan. Ta-le deklica živih oči in smehljajočega ličeca — to je Anka. Oni le debelušček, ki hodi s Stojanom z roko v roki in stopa prav vojaški ob njegovi strani — to je zdravnikov Mano. Tisti-le debeloličnež, ki je prav posebno živ in zgovoren — to je Zalogarjev Robert. Ona-le deklica svetlih las in prikupnega obraza — to je Grogova Julka, a ta malček, ki caplja za njo — to je Grogov Francek. A tisti-le junak, čvrstorasel in odločen dečko, to je poštarjev Franci, in oni-le rogovilež, ki ravna zdaj v krog, zdaj v vrste svoje tovariše in tovarišice — to je Viharjev Hinko.

O, pa to niso še vsi! Časih se jih nabere iz vsega mesta, da ti je pred Globčevo hišo kot na mravljišču. Semintja se peha ta drobiž, zdaj po trgu gor, zdaj po trgu dol — a brez preglasnega hrupa, brez suvanja in pretepanja — lepo v redu in prijateljstvu.

No, pa kaj bi tudi ne! Stojanova in Ančina mamica slone na oknu in pazno gledajo, kaj počno otroci. In gorje, če bi bilo kaj narobe! Vsi bi se morali razkropiti in poskriti po svojih domovih.

Pa pogledjmo, kaj vendar počno!

Vstopijo se v krog, in najstarejši deček — to je Mesedarjev Pepe — stopi v sredo in začne šteti:

Enkate, penkate,	komisar,
cukate, me,	kupil konja za denar,
aberle, baberle,	peljal ga je v Rim,
domine,	prodal ga je
elc, pelc,	za cekin!

Zadnji, na katerega je padla beseda »cekin«, si tišči oči toliko časa, da se drugi poskrijejo. In razkrope se na vse strani: ta na vežo, oni pod stopnice, tretji za vodnjak in tako dalje . . .

Stojan pa je nekoč sedel na prag in na vso moč mižal. Misli je namreč: Ako nikogar jaz ne vidim, tudi mene nihče ne vidi.

Ali Zalogarjev Robert ga je vendar videl, in ubogi Stojan je moral iskati mesto njega. A sestra Anka se ga je usmilila in izza hišnih vrat je pomolila glavico ter mu zaklicala: »Ku-kuc!« In Stojan je zaklical: »Anka, Anka, te ze imam!«

To je bil vesel Stojan, ha!

Kadar se naveličajo igre, posedejo po pragu in po klopi, ki jo senčijo oleandri, in zapojejo.

Grogova Julka poje posebno lepo: vedno jo ureže prva, a drugi za njo, da odmeva glasna pesem malone po vsem mestu.

Nekoč sem prišel mimo, ko so bili v najglasnejšem petju. Ali hipoma so umolkni in vstali. Dečki so se lepo odkrili, a deklice so napravile lep poklonček, vsi pa so pozdravili prijazno in uljudno: »Dober dan!«

Stojan pa je pribežal k meni, me prijel za roko in dejal: »Stlicek, kupi mi clesen!«

In res! Tamkaj na voglu je prodajala Semičarka lepe črešnje-hrustavke, in kupil sem jih tri, štiri merice in jih razdelil med mlade prijateljčke in njih tovarišice.

In zdaj bi morali videti, kako jim je šel v slast ta sočni sad! To je bilo hrustanja, da se je še mene prijela želja po črešnjah!

Tako-le živi ta drobiž.

* * *

Pa pride zima . . .

In ta mladi svet se poizgubi po toplih sobah. Tuintam pokuka skozi zaledenele šipe drobno očesce, a kmalu se zopet skrije. Vsi ti moji znanci in te moje znanke se tišče okolo peči in si kraté zimske dneve z raznim delom in igranjem. Tisti, ki že hodijo v šole, izdelujejo doma naloge in se pripravljajo, da potem dobro odgovarjajo v šoli. Polvalna beseda gospodov učiteljev jim je največje veselje. A tudi njih starši so ob tem srčno vzradoščeni.

Ali Stojan in Anka še ne hodita v šolo: premajhna sta še in premlada.

Da pa jima ni dolgčas, je jima kupil dobri atej skrinjico lepo obrezanih kamenčkov, katere zlagata v hišice, mostove, cerkvice in druge take reči.

Bilo je o Božiču, ko je dobil gospod Globec po pošti te kamenčke. Poklical je Stojana in Anko in je pred njima zidal cerkvico.

Kako sta zavzeto gledala! — Le pogledjte ju!

In tako sta gledala tudi takrat, ko je dobil po pošti Stojanov in Ančin atej prvi »Zvonček«. Mamica so sedli za mizo in so začeli iz njega brati — ker še sama ne znata — lepe pesemce in povesti.

»Ah, mama, to je lepo, lepo!« — Da, prav tako sta klicala!

In mamica so morali toliko časa brati, da sta se oba skoro vse naučila na pamet. In tako je vselej, kadar dobe Globčevi »Zvonček«.

A nič manj ne bosta zavzeta, ko jima pride njiju podoba v tem-le »Zvončku« pred oči.

Mamica, ko jima preberete te vrstice, recite, da Stojana in Anko prav srčno pozdravljam in da želim, da naj bi kmalu znala oba prebirati »Zvonček«, ki bodi njima in vsem mojim mladim znancem in znankam v zabavo in pouk!

Recite jima to, prosim Vas!

